

Αγγίζοντας την αιωνιότητα

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Προχθές έφθασε η μητέρα μου στο σπίτι, θα μένει μαζί μας το καλοκαίρι. Έχουμε να ιδωθούμε κάτι μήνες. Μεγάλη είναι, γιαγιάκα πια... Κάθε φορά που φεύγει την κοιτώ στο αεροδρόμιο και λέω μέσα μου «Θέε, μην την πάρεις εκεί στα μακρινά, να ξανάρθει»...

Η καρδιά όμως σφίγγει κάθε φορά...

Θα ξαναϊδωθούμε;

Διώχνω τη σκέψη, ο Θεός ξέρει τι είναι το καλύτερο για όλους... Όπως και την τελευταία φορά που χαιρετούσα τον πατέρα μου με την βαλίτσα στο χέρι μου είπε: «Ίσως δεν θα σε ξαναδώ... Να είσαι κοντά στο πνευματικό σου πάντα...»

...Του είπα τι είναι αυτά που λες, και βέβαια και θα σε ξαναδώ...

...και βέβαια...

...τι βεβαιότητες παρέχει ένας καρκίνος σε προχωρημένο στάδιο...

...Έτσι και έγινε... Τον ξαναείδα όμως, αλλά αλλιώςτικο, μέσα σε φέρετρο, και όταν τον αντίκρισα θυμάμαι χάρηκα επειδή δεν ήταν αυτός ο άνθρωπος εκεί ο πατέρας μου... Και έτσι σε σοκ που ήμουν έλεγα και ξαναέλεγα «...μα δεν του μοιάζει καθόλου! Καθόλου!» Τον είχανε βάψει με ένα πορτοκαλί χρώμα εκεί στο νοσοκομείο, νόμιζαν πως ήταν πιο όμορφο έτσι... μα η ομορφιά έφυγε, και χάρηκα, επειδή αυτό που έβλεπα ήταν κάτι ξένο, ενώ ο πατέρας μου ήταν πια ψηλά, ψηλά...

Πάντα του άρεσε ο ουρανός, και κοίταγε τα σύννεφα μα έτσι ντροπαλός που ήταν δεν εκφραζόταν απλά έφευγε για ώρες σε κάτι λίμνες και ποτάμια για ψάρεμα, αχ μπαμπά... Έπαιρνε από κει ένα κομμάτι ουρανού, μα εμάς μας έφερνε τα ψάρια

μόνο, τον ουρανό τον κράταγε για τον εαυτό του, έτσι ένιωθα μετά...

Οπότε εκείνη την ημέρα έτσι πορτοκαλί που ήταν, ήταν μια ανάμνηση του ουρανού που έφυγε, και κοίταζα πια στον ουρανό. Εκεί είναι το σπίτι μας...

Και τώρα ήρθε η μαμά...

Κάθε φορά που έρχεται φέρνει μαζί της λιγότερο σώμα και περισσότερη ψυχή... Κάπως σμικρύνεται, συμπυκνώνεται το σωματάκι της, «Έτρωγα τις τελευταίες δύο εβδομάδες για να μην τρομάξεις, αγόραζα ψωμάκια πολλά και δεσ πήρα κιλά! Αλλιώς δεν θα με αναγνώριζες»... Έτσι λοιπόν έφερε και αυτή την φορά το σωματάκι της... Κάθε φορά κάτι και πιο αλλιώτικο υπάρχει πάνω της... Το βλέμμα της βαθαίνει, οι σκέψεις αλλάζουν... Αρχίζω και αγγίζω τον ουρανό βλέποντάς την...

Μα και η ίδια βλέπει τον ουρανό... Το βλέμμα της στρέφεται κάπου μακριά, κάπου ψηλά, και κάποιες φορές σαν να κοιτά μέσα της... Όταν βλέπει το καθρέφτη, έχει μια απορία... Την τρομάζουν λίγο τα νούμερα της ηλικίας της... Ξέρει τα μαθηματικά και τη στατιστική του κόσμου τούτου... Όμως νιώθω πως προσπαθεί πια να μάθει τα μαθηματικά του Θεού. Κάποτε ήτανε καθηγήτρια γεωγραφίας και αγαπούσε πολύ το αντικείμενο αυτό. Τώρα νιώθω πως προσπαθεί ως μαθήτρια να εξερευνήσει τη καινούρια γη...

Πως αλλάζει ο άνθρωπος...

Πώς φεύγει το σώμα... Πως λεπταίνει το πνεύμα... Και κάτι καινούριο έρχεται...

Κάτι χαράζει...

Αγγίζω τον ουρανό...

Αγγίζω την αιωνιότητα...

Πηγή:

<http://www.foufou.gr/%CE%B1%CE%B3%CE%B3%CE%AF%CE%B6%CE%BF%CE%BD%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%B1%CE%B9%CF%89%CE%BD%CE%B9%CF%8C%CF%84%CE%B7%CF%84%CE%B1/>